

Wyrok z dnia 10 maja 1994 r.

I PRN 19/94

Nałożenie na gminy na podstawie art. 14 ust. 3 i 4 ustawy z dnia 7 września 1991 r. o systemie oświaty (Dz. U. Nr 95, poz. 425 ze zm.) prowadzenia rocznego przygotowania przedszkolnego jako obowiązkowego zadania własnego, spowodowało, że nauczyciele oddziałów zerowych szkół podstawowych stali się pracownikami prowadzonego przez gminy przedszkola (art. 23¹ § 2 k.p.) z dniem zaoferowania gminie (zarządowi miasta) mienia szkoły potrzebnej dla prowadzenia tego oddziału.

Przewodniczący SSN: Teresa Flemming-Kulesza, Sędziowie SN: Antoni Filcek, SA: Kazimierz Jaśkowski (sprawozdawca),

Sąd Najwyższy, z udziałem prokuratora Stefana Trautsołta, po rozpoznaniu w dniu 10 maja 1994 r. sprawy z powództwa Marty B. i Marii C. przeciwko Szkole Podstawowej Nr 11 w R. i Zarządowi Miasta R. w R. o ustalenie pracodawcy i wynagrodzenie, na skutek rewizji nadzwyczajnej Ministra Sprawiedliwości [...] od wyroku Sądu Apelacyjnego w Rzeszowie, z dnia 12 października 1993 r. [...],

o d d a l i ł rewizję nadzwyczajną

U z a s a d n i e n i e

Powódki Marta B. i Marii C., nauczycielki oddziałów zerowych Szkoły Podstawowej nr 11 w R., wniosły o ustalenie, czy ich pracodawcą jest ta szkoła, czy Zarząd Miasta R., oraz o zasądzenie wynagrodzenia.

Pozwani wnieśli o oddalenie powództwa.

Sąd Wojewódzki w Rzeszowie-Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych wyrokiem z dnia 27 listopada 1992 r. zasądził na rzecz powódek od pozwanej Szkoły wynagrodzenie za pracę za wrzesień, październik i listopad 1992 r., oddalił powództwo o ustalenie pracodawcy oraz oddalił powództwo w stosunku do Zarządu Miasta R. Zdaniem tego Sądu powódki w spornym okresie były nadal pracownicami pozwanej szkoły, a nie Zarządu Miasta R., gdyż mimo przejścia z dniem 1 stycznia 1992 r. na gminy obowiązku prowadzenia rocznego przygotowania przedszkolnego (art. 14 ust. 3 i 4 oraz art. 105 ustawy z dnia 7 września 1991 r. o systemie oświaty - Dz. U. Nr 95, poz. 425 ze zm.). Zarząd Miasta R. nie stał się nowym pracodawcą

powódek, gdyż nie przejął mienia pozwanej Szkoły (art. 23¹ § 2 k.p.).

Rozpoznając rewizję pozwanej Szkoły Sąd Apelacyjny w Rzeszowie przedstawił Sądowi Najwyższemu do rozstrzygnięcia zagadnienie wykładni art. 14 ust. 3 i 4 cytowanej ustawy o systemie oświaty w związku z art. 23¹ § 2 k.p. W uchwale z dnia 16 czerwca 1993 r. I PZP 10/93 Sąd Najwyższy stwierdził, że "Nałożenie na gminę na podstawie art. 14 ust. 3 i 4 ustawy z dnia 7 września 1991 r. o systemie oświaty (Dz. U. Nr 95, poz. 425 ze zm.) prowadzenia rocznego przygotowania przedszkolnego, jako obowiązkowego zadania własnego, spowodowało, że nauczyciele oddziałów zerowych szkół podstawowych stali się pracownikami prowadzonego przez gminę przedszkola wówczas, gdy nastąpiło także przejście mienia dotychczasowego zakładu pracy w zakresie umożliwiającym prowadzenie tej działalności albo gdy gmina lub też prowadzone przez nią przedszkole, zrezygnowała z przejścia zaoferowanego jej dla tego przedszkola mienia lub poszczególnych jego składników (art. 23¹ § 2 kodeksu pracy). W sytuacji, gdy przyjęcie mienia lub oferta jego przejścia nie dotyczyły konkretnego przedszkola, nauczyciele oddziałów zerowych szkół podstawowych stali się pracownikami przedszkola wskazanego przez zarząd gminy, a w braku takiego wskazania - urzędu gminy".

Zaskarżonym wyrokiem Sąd Apelacyjny w Rzeszowie oddalił powództwo w odniesieniu do pozwanej Szkoły o wynagrodzenie za listopad 1992 r., zasądził od Zarządu Miasta R. na rzecz powódek wynagrodzenia za okres od listopada 1992 r. do września 1993 r. wraz z odsetkami i oddalił powództwo w pozostałej części w stosunku do pozwanej Szkoły. Zasądzając na podstawie art. 81 § 1 k.p. w zw. z art. 98 Karty Nauczyciela wynagrodzenie za czas gotowości do wykonywania pracy Sąd Apelacyjny uznał, że Zarząd Miasta R. stał się nowym pracodawcą powódek od dnia 1 listopada 1992 r., albowiem pozwana Szkoła złożyła ofertę przekazania mu wyposażenia klas zerowych dnia 30 października 1992 r.

Wyrok ten zaskarżył rewizją nadzwyczajną Minister Sprawiedliwości zarzucając mu rażące naruszenie art. 316 § 1 k.p.c., art. 23¹ § 2 k.p. i art. 14 ust. 3 i 4, art. 5 ust. 5 i art. 105 ustawy o systemie oświaty i wnosząc o jego zmianę poprzez oddalenie powództwa w stosunku do pozwanej Szkoły w zakresie wynagrodzenia powódek za wrzesień i październik 1992 r. i zasądzenie za ten okres wynagrodzenia od Zarządu Miasta R. Zdaniem skarżącego Sąd Apelacyjny błędnie ustalił datę przejścia klas zerowych pozwanej Szkoły przez Zarząd Miasta R., gdyż już w piśmie z dnia 27 listopada 1991 r. Kurator Oświaty w R. skierował do wszystkich gmin propozycje zawierające trzy warianty w zakresie prowadzenia klas zerowych i gmina R. przejęła wariant trzeci zobowiązując się do refundowania szkołom podstawowym kosztów prowadzenia klas zerowych.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Rewizja nadzwyczajna nie jest uzasadniona.

Propozycje Kuratora Oświaty w R., zawarte w piśmie z dnia 27 listopada 1991 r. nie stanowią konkretnej oferty przejęcia przez gminy na własność części mienia szkół podstawowych w zakresie umożliwiającym prowadzenie klas zerowych, lecz są jedynie zaproszeniem do rokowań w przedmiocie wyboru odpowiednich rozwiązań organizacyjnych. Zauważyć należy, że Sąd Najwyższy w składzie podejmującym uchwałę w sprawie I PZP 10/93 także nie traktował tego pisma jako zawierającego analizowaną ofertę, gdyż nie nawiązywał do niego w uzasadnieniu uchwały.

Porozumienie zawarte między Kuratorem Oświaty i Zarządem Miasta R. przewidywało prowadzenie klas zerowych przez Kuratora Oświaty przez okres pierwszych ośmiu miesięcy 1992 r., natomiast Zarząd zobowiązał się do refundowania kosztów ponoszonych przez szkoły w tym zakresie. Nie jest to podstawa do wyprowadzenia wniosku, iż po tym okresie powódki były pracownicami pozwanego Zarządu. Sąd Apelacyjny trafnie przyjął, że pismo dyrektora pozwanej Szkoły z dnia 30 października 1992 r. stanowi ofertę przekazania gminie R. mienia klas zerowych i że od dnia następnego Zarząd Miasta R. stał się pracodawcą powódek na podstawie art. 23¹ § 2 k.p.

Ponadto należy zauważyć, że nawet gdyby przyjąć, że zaskarżony wyrok narusza prawo, to nie byłoby to naruszenie rażące, zwłaszcza ze względu na niewielkie skutki ekonomiczne tego wyroku i jego faktyczne wykonanie przez pozwaną Szkołę.

Z powyższych względów na podstawie art. 421 § 1 k.p.c. orzeczono jak w sentencji.

=====